

En hård kamp

Af Hanne B. Jørgensen

TEMA: MEDICIN

Olga Runciman er uddannet psykiatrisk sygeplejerske og havde ikke forestillet sig, at hun selv en dag kunne blive syg

Det lyder som en solstrålehistorie når hun lige sammenfatter års kamp og personlig styrke i en enkelt fortælling. Men sådan skal man ikke opfatte hendes historie, understreger Olga Runciman, recovery-coach på Slotsvænget. Det har været et langt og sejt arbejde at generobre sit liv efter at hun var syg i ti år og indlagt i otte.

"Alle må finde deres egen måde at forholde sig til livet på", skynder hun sig at sige.

Øjnene stråler, hænderne sætter streg under pointerne, og hun signalerer ro og nærvær mens hun fortæller sin historie. Derfor er det meget svært at forestille sig det billede hun starter med:

"Jeg var indlagt på den lukkede afdeling med diagnosen skizofreni, hørte stemmer og havde det meget dårligt. En veninde kom på besøg. Det var uventet, og jeg var helt groggy. Sad og hang i stolen og savlede. Jeg kunne bare se på hende at hun aldrig ville komme igen – og det gjorde hun heller ikke. Jeg havde det så slemt", fortæller Olga Runciman.

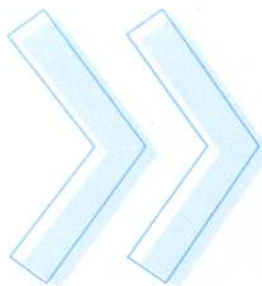
Hun er uddannet psykiatrisk sygeplejerske og havde ikke forestillet sig at hun selv en dag skulle opholde sig i patientrollen.

"Mit liv har været broget med mange problemer og omvæltninger. Jeg begyndte på et tidspunkt at læse psykologi, men blev samtidig mere og mere selvskadende. Selv om jeg fik medicin, havde jeg det dårligt og oplevede alt som om jeg gik i en osteklokke. Hjemme fra havde jeg lært at holde facaden – men det hele blev mere og mere bindegalt. I lang tid klarede jeg både studiet og arbejde og måtte så overnatte på psykiatrisk skadestue. Til sidst endte jeg på den lukkede i otte måneder, og alt røg: Liv, studie og de fleste venner."

LeponeX for altid

Hun fik at vide at hun aldrig kunne blive rask og skulle blive ved med at tage LeponeX resten af sit liv.

"Jeg var en af dem hvor medicinen ikke hjalp. Jeg blev

Vendepunktet kom da hun besluttede at hvis dette var hendes liv, ville hun ikke leve mere

bare enormt sløv, tog en masse på og havde det meget dårligt. I en periode kan det jo også være ok at være så sløv. Jeg fik at vide at hvis jeg på et tidspunkt ville forsøge at skære ned på medicinen, ville sygdommen blive værre og værre. Det troede jeg på, for det havde jeg jo også lært i min uddannelse. Egentlig er jeg chokeret over at selv om jeg selv havde arbejdet i systemet, endte jeg med at blive helt institutionaliseret og uden håb om at det nogensinde kunne blive bedre", fortæller hun.

Vendepunktet kom den dag da hun besluttede at hvis dette var hendes liv, ville hun slet ikke leve mere. Hun tænkte meget på at hun var nødt til at forsøge at skrive til sin bror for at forklare selvmordet og retfærdiggøre sig over for ham – derfor ville hun skrive alt det hun havde forsøgt for at få det bedre – så han kunne forstå hvorfor selvmordet var eneste udvej.

"Jeg syntes at jeg måtte gøre noget mere, og lagde en plan. Jeg troede slet ikke på at det kunne hjælpe. Det var bare for at kunne skrive at jeg havde forsøgt alt. Jeg meldte mig til Vægtvogterne for at tabe de 35 kg jeg havde lagt på, og begyndte at gå til astronomi for at bruge hjernen på noget jeg altid havde ønsket mig. Og så skrev jeg en nedtrapningsplan for medicinen. Jeg troede på terapi, og opsøgte en terapeut som jeg havde haft ti år tidligere, for at tale med hende. Hun kunne se på mig at der var sket et eller andet. Hun blandede sig ikke i medicinen, men sagde ja til at tage mig i terapi", husker Olga Runciman.

Værre uden medicin

På hospitalet var medarbejderne ikke glade. De frygtede at hun ville få det meget værre, og talte om at udskrive

hende hvis hun insisterede på at trappe ned på medicinen. Men til sidst gik de med til at bakke hende op.

Efter et års nedtrapning fik Olga Runciman et skånejob, hvor hun underviste i edb og sygepleje-emner og førstehjælp. Hun havde ikke lyst til at beskæftige sig med psykiatri mere.

"Dengang troede jeg jo hele tiden at der var tale om en midlertidig bedring. Jeg vidste jo at man ikke kunne blive rask. Så jeg skulle nå en masse inden sygdommen kom igen. Men efterhånden begyndte jeg at tro på det. Jeg kom i kontakt med Slotsvænget, hvor jeg blev recovery-coach. Jeg er heller ikke længere på pension og har nu et fleksjob", fortæller hun.

Tackle stress

I dag kan hun stadig have en dårlig dag hvis der er meget stress på hendes liv. Men hun har fundet forskellige måder at tackle det på. Indimellem hører hun også stadig stemmer, nu er der bare en positiv stemme, fortæller hun. Medicinen er helt væk.

"Jeg arbejder her som recovery-coach. Det er en slags levende håb for både medarbejdere og beboere. Jeg har haft foden i begge verdener, og kan tit se hvor man er for overforsigtig og hvor der kunne være en anden indfaldsvinkel", slutter Olga Runciman.